

Sygn. akt V CSK 201/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.
przeciwko S.W. (W.)

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. zasądza od [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz S.W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarżący [...] Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wniósł o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od orzeczenia oddalającego jego powództwo o zapłatę bliżej oznaczonej kwoty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej

funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisu Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia sprawy do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona (ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany, a także wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Nadto skarga kasacyjna powinna spełniać wymagania przewidziane dla pisma procesowego i być wzbogacona o bliżej określone odpisy (art. 398 § 3 zd. 1 *in fine* k.p.c.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno korespondować z przesłankami określonymi w art. 398⁹ k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., II CZ 89/05).

Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Składający skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić odpowiednie argumenty (por. post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi przy tym występować w ramach podstaw skargi (por. post. Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest jednak wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd II instancji. Przepis stanowi bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., II CZ 89/2015).

Z treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie sprawy do rozpoznania wynika, że skarżący dopatruje się oczywistego naruszenia prawa w uznaniu przez Sąd Apelacyjny, że jego poprzednik prawny nie dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu wobec pozwanego, przy czym uzasadnienie tego stanowiska ogranicza się w istocie do kilkakrotnego wyrażenia ogólnego zapatrywania o jednoznacznej treści przepisów prawa oraz o ich rażącym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny. Wbrew tym wywodom nie można jednak podzielić poglądu skarżącego, że dokonana przez Sąd wykładnia umowy kredytu była w przedmiotowej sprawie oczywiście błędna i pozostawała w sprzeczności z dyrektywami wykładni oświadczeń woli unormowanymi w art. 65 § 1 i 2 k.c. Odmienne tezy skarżącego zostały oparte na pominięciu brzmienia § 12 pkt 3 umowy (k. 25), w którym strony uzgodniły obowiązek Banku dokonania czynności poprzedzającej wypowiedzenie umowy: „Bank wezwie Kredytobiorcę do spłaty zaległej należności pod rygorem wypowiedzenia Umowy”. W świetle tego uzgodnienia nie sposób postawić Sądowi zarzutu błędnego stwierdzenia, że strony uzależniły możliwość wypowiedzenia umowy przez bank od uprzedniego dopełnienia obowiązków notyfikacyjnych.

Kolejne fragmenty wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania opierają się na założeniu o oczywistej trafności zarzutów dotyczących przyjętej przez Sąd II instancji wykładni umowy kredytowej. W związku z tym, że poglądy kasatora w ww. punkcie nie zostały podzielone, również dalsza, oparta na odmiennych założeniach argumentacja skarżącego, nie może świadczyć o oczywistej zasadności skargi. O przyjęciu skargi do rozpoznania nie mogłoby w szczególności decydować stwierdzenie kasatora, że doręczenie dłużnikowi rzeczowemu odpisu pozwu może zastąpić wypowiedzenie wierzytelności hipotecznej. Podstawowe znaczenie ma

bowiem okoliczność niewykazania oczywistej nietrafności stanowiska o niewypowiedzeniu umowy cesji, z której to umowy skarżący wywodził swoją legitymację do dochodzenia kwoty objętej pozwem. O oczywistej zasadności skargi nie świadczy również rzekome naruszenie art. 5 k.c. Powołanie się przez pozwanego w toku sprawy na niewypowiedzenie umowy przez wierzyciela nie stanowi wykonywania prawa podmiotowego, które mogłoby być przedmiotem nadużycia. Wskazane w skardze zachowanie się pozwanego nie wchodzi w zakres dyspozycji art. 5 k.c., wobec czego Sąd Apelacyjny nie mógł naruszyć tego przepisu przez jego niezastosowanie.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że w skardze kasacyjnej nie wykazano, by zachodziły przyczyny określone art. 398⁹ k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od skarżącego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym w kwocie ustalonej zgodnie z par. 2 pkt 6 w zw. z par. 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Z uwagi na powyższe orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

as]

aj